

یا فارسَ العِجازِ اُدْرکنی - یا اِباحِ المهدی اُدْرکنی (عج)

شعری بگویم از غم هجران که جان بسوخت

اندر فراق دلبر نا مهربان بسوخت

من آنچه را که گویم و خندم به ظاهر است

رازی درون سینه نهان ، تا نهان بسوخت

تنها نه من ز غصه ی تو گشته ام نحیف

خلقی ز دوریت به زمین و زمان بسوخت

آتش گرفت جانم از این عشق جان گداز

کز انتظار دیدن رویت جهان بسوخت

باور نداری ار سخنم خود عیان ببین

چشم و دل و زبان و نهانم ، عیان بسوخت

مهدی بیا که چشم به راهت نشسته ام

دل های پاک منتظران ، بی گمان بسوخت

دانم چرا که رخ نمایی به هر کسی

آن کس که دید روی تو را ، شادمان بسوخت

